

SLOVENSKI NAROD.

Štampa vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

P. n. naročnike, katerim smo včeraj in danes pridjali nakaznice, prosimo prav uljudno, da blagovolijo naročnino takoj ponoviti ali nam pa list poslati nazaj.

Upravništvo „Slovenskega Naroda“.

Praznik nemških strelcev.

Letos so praznovali nemški strelci svoj „Schützenfest“ v Frankfurtu. Došlo je mnogo strelcev tudi iz Avstrije in sešebno z Dunaja. Avstrijske Nemce so letos vsprejeli posebno, goreče, prijateljski in prav, kakor uboge trpine, katerim se doma godi čez mero hudo. Neki Schmidts, mestni svetovalec iz Lipsije, je tem trpinom zaklical: „Vztrajajte, Vi pijonirji nemštva v tuji deželi; mi čutimo Vašo bolečino; kajti, kar se godi kakemu nemškemu od delku, to se godi tudi nam!“

„Deutsche Ztg.“ potrjuje, da „pravi pomen Frankfurtskega praznika je v velikanski narodni pojavi v prid nemškemu narodu v Avstriji. Vsi gostje so pozdravili goste iz Ostmarke z največjim sočutjem in vskipenjem veselja.“

Poročevalec istega lista popisuje obširno in na drobno tudi izlet avstrijskih strelcev, zlasti Dunajskih na „Niederwald“, kjer je znani veliki spominek „nemške narodne sile“. Pred spominkom so se zamislili in utopili „v občudovanje“, ter so se spominjali velikih dejstev brambenega nemškega naroda. Dunajčani so se solzili od radosti in občudovanja in so se odkrili na stopnicah spominka. „Namestnik velikega strelskega mojstra Starzengruber je položil v imenu Avstrijcev, ki so došli na zvezno streljanje, k spominku, sešebno pa v imenu Dunajčanov, velik venec od hrastovega listja z rudeče-belimi trakom, in je imel na to ginljiv govor.“ Na njegov poziv so vsi obljubili, da bodo „imeli nemško stražo na Donavi, in da bodo zvesto stražili nemško stvar.“ Vse se je na to zajokalo (während die Augen des kleinen Kreises der Deutsch-oesterreicher wortwörtlich in Thränen schwammen.)

„Nemo so stali nemški možje in žene v okoličih gostov iz Ostmarke in ginljivo so občudovali venec bratov, ki so prišli darovat na žrtvenik lju-

bezni do nemškega naroda in debla.“ Kmalu je došla še druga množica, pevajo „die Wacht am Rhein“, vse se je odkrilo in pelo skupaj, in na konec so se razlegali „Hoch“ in „Hurrah“ v največjem naudušenju. Ni bilo očesa, ki bi bilo ostalo suho ob tem poklanjanju materi „Germaniji“. . . . Z veliko resnobo se je ločil vsakateri“. . . .

To in še mnogo drugega je natisneno doslovno v „Deutsche Ztg.“ in ta list v posebnem članku o vsem tem sklepa, da nemški narod v Avstriji je dobil neprecenljivo moralno podporo v velikem nemškem narodu. O izidu boja, pravi list dalje, ne dvomimo več, in minljive dnevne prikazni ne morejo zbuditi več v nas malosrčnosti. Kaj pomenja vsa doba sprave s spremstvom gibčnih diplomatov, kakor sta Rieger in Grocholski, s četo kričačev, kakor Gregor in Vošnjak, nasproti teku časa, nasproti svetovnozgodovinski določitvi, ki se je že izvršila. . . . Zveza dveh nemških cesarstev je krepka dovolj proti svetu v orožji (gegen eine Welt in Waffen), in Nemci Ostmarke pod tem znamenjem gotovo ne bodo zmagani od Slovencev in dalmatinskih Hrvatov.“

V soglasji s tako tolažbo so strelci ob jednom izjavili ob tej priliki, da ne bodo nikdar več avstrijski Nemci krvi prelivali proti bratom v Velikonemčiji ali narobe.

Vsekakor so te objave in izjave poučne za Avstrijo in avstrijske Slované. Pred vsem je jako čudno, da nemška avstrijska gospoda govori zunaj avstrijskih mej takó, kakor da bi bila Avstrija samo nemška. Zunaj pri krvnih bratih sklepajo zveze „dveh nemških cesarstev“, zunaj zagotavljajo, da avstrijski Nemci ne pojdejo v boj proti krvnim bratom, proti nemškemu cesarstvu. S tem odpovedujejo avstrijski lastni domovini za posebne slučaje pokorščino, da si ji ob jednom zaprisežajo lojalnost in zvestobo. Z druge strani s takimi izjavami in dotično odpovedjo prisvajajo sebi prostost moralne določbe v političnem gibanju na zunaj in ob jednom gospodstvo nad drugim narodi avstrijskimi. Kajti drugim narodom hočejo narekati pokorščino, da bi šli, če bi kazalo Nemcem, tudi proti krvnim bratom, torej da bi šli n. pr. Rumunci in Slovani na nem-

ški dobiček proti zunanjim Rumuncem in Slovanom. Doslej smo poštevali politično lojalnost vendar takó, da notranje potrebe in notranji interesi določujejo na prvem mestu, in če je pravično poštovati kri proti sorodni krvi, je vredna kri jednih narodov toliko, kolikor drugih. Ti Nemci pa hočejo varovati jedino svojo kri, Slovan naj bi pa šel brezpogojno v boj, če tudi bi imel jedino Nemec od tega dobiček.

Isti nemški avstrijski strelci so govorili v Velikonemčiji ne toliko o Avstriji, kolikor o nemški Ostmarki. V tem tiči romantika velikonemškega cesarstva, za katero se skrivajo politični nameni ravno tako, kakor v tem, da n. pr. Italijani iščejo stara rimska imena za sedanje dežele, katerim je nadela zgodovina že druga imena. Ta romantika je za Avstrijo sumljiva in njej, kakor avstrijskim narodom, nevarna. (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 15. julija.

Češke Nemce jezi, da bodo pri bodočih dopolnilnih volitvah dobili Čehi nekaj novih mandatov, ker imajo v Praški in Plzenski zbornici sedaj večino. Nemški listi zategadelj že zahtevajo, da bi se Praška trgovska zbornica razdelila v dve zbornici, v nemško in češko, katerih bi vsaka volila dva poslanca v deželni zbor. Sedaj, ko Nemci ne morejo več vladati, radi bi, da bi se namestništvo, deželno nadzorišče, deželni kulturni svet in Praška trgovska zbornica razdelili, poprej dokler so pa sami vladali, kakor so hoteli, pa jim tega ni bilo mari.

Vnanje države.

Naprednjaki se ne bodo udeležili volitev za srbsko skupščino. Volilna borba bode tedaj le mej radikali in liberalci. Prvi se nadejajo, da bodo dobili veliko večino. Naprednjaki se iz dveh uzrokov ne bodo udeležili volitve. Ker so deželo spravili na kraj propada, ne morejo se nadejati, da bi imeli pri volitvah kak uspeh. Za vlado bi pa bilo ugodnejše, ko bi naprednjaki volili, ker bi potem morali pri volitvah radikali in liberalci vzajmno postopati, tako bode pa pobijali drug drugega. Na ta način hočejo naprednjaki zasejati razpor mej vladno stranko. Če se jim bode to posrečilo, videli bomo pri volitvah.

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Četrto poglavje.

(Dalje.)

Mabeli je srce trepetalo, a pri vsem je imela še toli oblasti nad sabo, da je zbrala vse moči, s katerimi se krepak duh zoper vse nezgode ojekleni. Nemudoma se je pripravljala slediti nujnemu klicu. Časa prav nič ni smela izgubiti, kajti že je bilo lahko prepozno, da bi ubogi Ludviki količkaj pomagla. Trdnega sklepa precej odpotovati jej ni mogla razdreti niti teta Margarita, izrekši se, da je jako nesposobno, da bi sama potovala, niti teta Sabija, ki jo je s solznimi očmi svarila, naj se ne nastavlja boleznim, ki je nesumneno nalezljiva. Če odpotuje naslednje jutro s prvim zorom, lahko je zvečer že v Novem Yorku. In kolikor želó se bi drugi pot bila tudi strašila, da bi sama potovala, še bolj se je sedaj strašila, da bi se količkaj zamudila, ter je vse drugo popolnoma prezirala.

Ko bi se gospa Ridgwayeva v nobeni drugi točki ne bila skladala s Sabijo, skladala se je gotovo v vseh nje predsodkih o Ludviki in da zanjo ni imela niti ljubezni niti sočutja. Večkrat je prilično celó zagotavljala, da nikakor ne odobruje, kar Mabel toli trmasto in prenačeno počenja; zagotavljala je tudi, da ne bi nikdar več odgovornosti za mlade ljudi v hiši prevzela. Ta sklep je še isti večer v pričo Mabeli potrdila z ukazom, posli naj precej drugi dan poberejo preproge ter izpraznejo sobe, v katerih sta Mabel in Henrik bivala. Iz tega je Mabel pač jasno videla, da se od gostoljubnosti svoje tete nima ničesa več nadejati. Ko se je tedaj z jutranjim svitom odpeljala skozi dvorišna vrata, v svesti si je bila popolnoma, da se od mesta L. zadnjikrat poslovila.

Peto poglavje.

Radosti pesni so postale mrtvaški glasi
In razkošja deska je pokrita z mrtvaškim prtom,

Sobana za veselice je grob,
Smrt, blede samovladarica, gospoduje nad vsem

Zvečer od osmih do devetih bila je nenavadna stikastaka v pritličnem prebodu in v opravilnici mnogoobiskovane gostilne v Novem Yorku. Bil je glavni čas za potovanje in zahodne in južne kraje;

britanski poštni parnik je bil to jutro priplul, kočije se se ravno pripeljale od vzhodnih železničnih postaj in nosači, strežniki in drugi služniki letali so prek tlaka ter se po ulicah zadevali drugi v druge. Deček okoli deveterih let slonil je okorno na držaji širokih stopnic; otožno stanje in čmrni obraz sta pričala, da se prav nič ni menil za živahni prizor doli v prehodu. Mlajši in veselejši deček bil pa je zlezal na pisalno mizo gostilničnega zapiskarja ter je cigareto kadivši priprosto smešno, nabuhlo lepobesedil ter kratkočasil množico postopačev, ki so sedaj pa sedaj mu ploskali in pohvalno klicali ali pa z glasnim krohotom mu besedo ustavljali.

„Halo! Le naprej! Povej nam še kaj, mlada Amerika!“ klicali so razni glasovi, ko je mladi govornik preč zagnavši cigareto, s katero so ga bili podkupili, nenadoma hotel skočiti z rok moža, ki ga je na vzvišenem odru držal.

„Pustite me! pustite me!“ klical je deček napenjavši se, da bi ušel. „Moja tetka Mabel je došla, — jaz vidim mojo tetko. Pustite me, pravim!“

„Ne branite dečku k teti,“ zaklicali so nekateri poslušalci srpo v Mabel se oziraje. Murray jo je bil opazil precej prvi trenotek, ko je bila v gostilno stopila. Krog stoječi poslušalci pa niso videli nje obličja, ker se je bila pripognila, da bi nepo-

O članih **bolgarske** deputacije, katera je nesla princu Koburžanu oficijalni volilni akt, poročajo listi nastopne podrobnosti: Vodja deputacije, predsednik sebranja, dr. Tončev, dovršil je svoje študije v Heidelbergu. Z dr. Stranskim se je mnogo trudil za združenje Bolgarov. Pod Stranskim bil je načelnik v pravosodni upravi v Plovdivu. Po resoluciji 9. avgusta vodil je pravosodje, dokler se je sestavilo Radoslavova ministerstvo. Drugi član deputacije Caharija Stojanov je majhen in slaboten. Mlad je bil pastir, pa se je s svojo pridnostjo sam naučil čitati in pisati, ter je sedaj bolgarski pisatelj in dopisnik angleških političnih listov. Navadno biva v Ruščuku. Velik prijatelj je literature, ter mnogo izda za knjige in časnike. Stojanov je eden najhujših sovražnikov Rusije. Dr. Čomakov bil je nekdanj zdravnik v Carigradu, pozneje pa dve leti v turški državni službi. Po rusko-turški vojni prišel je v Plovdiv, kjer se peča z zdravništvom. Udeležil se je tudi Plovdivskega prevrata. Mehemed efendi je jako splošovan pri mohamedancih v Bolgariji. Strogo se drži svoje vere, pa je nekda vender precej izobražen. Mihajlov je dr. zdraviljstva. Svoje učenje je dovršil v Genfu. V Plovdivu bil je vojaški zdravnik. Za srbsko-bolgarske vojne bil je vodja vojaške bolnice v Sofiji. Nikolaj Stransky je lekarnar v Sofiji in se je udeležil leta 1876. srbsko-turške vojne. V Sofiji je jako priljubljen, ter je podpredsednik bolgarske železniške družbe. Kalčev je bogat trgovec v Plovdivu. Dovršil je ameriško šolo, Robert-College, v Carigradu. Lani je kot član bolgarske deputacije obiskal evropske stolice, ter je letos o uspehih omenjene deputacije poročal sebranju. Nikoforov in Kučev bila sta več let člana malega sebranja. Po svojem političnem mišljenju sta radikalna. Major Popov je še mlad in je dovršil vojaško šolo v Sofiji. Leta 1885 je ustopil v Peterburško vojaško akademijo, kjer je ostal le eden mesec. V tem se je bil zvišil Plovdivski prevrat in bolgarska vlada poklicala je domov vse bolgarske častnike, ki so si popolnovali svoje študije v Rusiji. V srbsko-bolgarski vojni se je Popov odlikoval kot poveljnik Aleksandrovega polka. Bil je vnet privrženec Battenberžanov, ter je igral veliko vlogo v protirevoluciji v avgustu. Sedaj je vojaški poveljnik v Sofiji. Major Vinarov bil je Battenberžanov krilni pobočnik. V srbsko-bolgarski vojni se odlikoval. O majorji Markovu pa časopisi drugzega ne vedo, kakor da se je udeležil vojne s Srbijo. — Poslanci in častniki so jako nevoljni, da sta odstopila ministra Radoslavov in Nikolajev. Nov vojni minister pri častnikih ni priljubljen. Več poslancev zaradi premembe vlade že ostavilo Trnovo, več častnikov pa dalo ostavko. Novo ministerstvo se jako prizadeva, da bi pridobilo naklonjenost naroda. Pomilostilo je zatvegadelj vse politične zločince.

Več Albancev napalo je **črnogorsko** stražo na Mokri planini. Nastal je hud boj. Ker so mejni stražniki dobili pomoč, so pregnali napadavalce. Deset Albancev in dva Črnogorci sta mrtva.

Ruska vlada je nekda prepovedala avstrijskeje „Länderbanki“ od dne 1. oktobra delo v njenih Gologovskih rudnikih v Patrikovskeji guberniji.

Italijanski poveljnik v Afriki general Salletta si prizadeva pridobiti vse domače rodove mej Massauo in Abisinijo na svojo stran. Poslednji čas je za italijansko stvar pridobil rodove Assaortine, Habab in Deheb. Hababi imajo 15.000 za vojno sposobnih mož in bodo Italijanom lahko mnogo pomagali v boji proti Abisincem.

Afganski emir dal je na Kabulska vrata v Kandaharji nabiti proklamacijo, v katerej zagotavlja pomiloščenje vsem ustajnikom, ako hočejo mirovati. Oprostiti jim hoče ne le vse zaostale davke, temveč tudi vse davke za prihodnji dve leti

Dopisi.

S Ptuj 14. julija. [Izv. dop.] Dne 8. t. m. izvolili so veleposestniki za okrajni zastop Ptujski sledeči odbornike:

1. Brenčič Miha, veleposestnik v Novi vasi poleg Ptuj.
2. Hrtiš Benedikt, gvardijan v Ptuj.
3. Jurtela Franc dr., veleposestnik v Ptuj.
4. Koser Franc, posestnik v Juršinah.
5. Kovačec Anton, veleposestnik v Spodnjem Velovlaku.
6. Mikel Tomaž, trgovec in veleposestnik pri sv. Marjeti.
7. Rajšp Ferdo, posestnik v Ptuj.
8. Rodoršek Martin, veleposestnik v Skorbi.
9. Urbas Franc, veleposestnik pri sv. Lovrenci.
10. Vodušek Andrej, župan v Leskovci.

Skupina občin volila je dne 13. t. m. sledeče zastopnike:

1. Čeh Alojzij, posestnik v Sočici.
2. Donuter Jožef, posestnik v Vurberku.
3. Greif Anton, posestnik v Šikoli.
4. Jurca Andrej, trgovec in posestnik v Ptuj.
5. Jurić Jakob, posestnik pri sv. Lovrenci.
6. Lah Jurij, posestnik v Pongercab.
7. Šlamberger Andrej, posestnik v Gerečji vasi.
8. Ploj Jakob dr., veleposestnik v Ptuj.
9. Strah Jurij, veleposestnik v Hvaletincih.
10. Vidovč Janez, posestnik v Prvincih.

Disciplina volilcev veleposestnikov bila je vse hvale vredna. Prišli so z malo izjemo vsi volilci. Glasovi v skupini občin so se delili; toda naši kandidati dobili so od 141 glasov po 128 in 80, nasprotnih jeden jedini, to je, dozdani načelnik, privranci [žid Pisk 39, drugi po 17, 10, 7 in 5 glasov.

Žid Pisk propal je v skupini veleposestva in občin. To je najbolje plačilo predrznemu židu! Ptujčani, za katere se je kot načelnik toliko potegoval, ga neso izvolili ne v mestni skupini ne v skupini obrtnikov in trgovcev! To je najbolji dokaz, kako njegove zasluge cenijo in plačujejo in kako dobro so slovenski volilci pogodili, da so ga pustili na cedilu!

Hvala in slava vsem volilcem imenovanih dveh skupin!

Iz Poddrage nad Vipavo 12. julija. [Izv. dop.] Gospod urednik! Dovolite mi na prvem mestu izraziti hvaležnost mojih soobčanov Vam in nepristranskemu glasilu Vašemu, ki nam je jedino v brezupnem našem stanju rešilno roko podalo, ter tako istini pot delalo. Hvala Vam prisrčna! Tako hvaležen Vam jaz biti ne morem; kajti opulili in oskubili ste mi dopis tako, da sem jedva svoje lastno dete izpoznati mogel. Ali razumel sem Vas, in zato reč Vam oprostim, nadejaje se, da me pustite po duši in od srca govoriti.

Čudom bi se čudili, da bi Vam navel „ipsissima verba“, ki so se izrekla odposlanima (županu in ranjenčevemu svaku) v zadevi, v zadnjem mojem dopisu opisane. Kljub priduševanju, bile so naše nade varane vera!

Danes, ko to pišem je že 22. dan, a komisije še ni! Zakaj je ni? Odgovor na

ta „zakaj“ dr-mlje še vedno spanje, pravičnega v naročju olimpskih mogotcev.

Da ostanem zvest prvotnemu motu: Temu se divite, a nad tem, kar Vam hočem sedaj povedati, strmite. Ako je človek tako teško ranjen, da mu jedno oko koj oslepi (drugo bode po izpovedbi že v prvem mojem dopisu imenovanega gosp. zdravnika vsled baš istega udarca najkasneje v 2 letih polagoma oslepelo), ter da je sosednje okostje, osobito nosna kost vsa razdrobljena, in ako jemljemo v poštev še duševneranjenčeve muke, videčega vse mladostne svoje nadev grob pasti, kaj ne, gospoda moja, tak človek ne bode lazil po vasi, to Vam zdrava pamet pravi, zlasti tedaj ne, ako se podvrže zdravniškim propisom. In vender je, kakor glas kroži, neka mlada in ljubeznjiva gospa nekaj tacega govorila. Na to žensko izjavo se je najbrže oziralo, ko se je reklo: Poddražani imate svoje muhe! — S temi besedami se je menda hotelo reči: ranjenec ni tako ranjen. Zajec pa v tem le grmu tiči. Poddražani so s št. Vidci v pravdi glede ločenja v cerkvenih zadevah. Ako gremo v Podrago na komisijo, bode to Poddražane privzdignilo in pretiravali bodo v pravdi da ne morejo nikakor in pod nobeno ceno z razbojniškimi nekaterniki št. Viškimi pod jednim zvonom živeti, kar bi utegnili obveljati. Tako si mi to razlagamo. Bi li pa bilo tako razlaganje umestno, ne more naša juridično omejena in neizobražena pamet razsoditi. — Mi dobro vemo, da je postavadolžna vsacega državljana brez ozira in razlike braniti in ščititi, a nanešeno mu krivico maščevati. Ne gre nam pa nikakor v glavo, zakaj se komisija samo obeta ranjencu rekšemu, da plača, ako ni drugače, troške sam; ranjencu, plačujočemu vsakoletno do 150 gld. c. kr. davkov; ranjencu, čegar hiša je bila vedno najtrdnjaja zaslomba občini in zavetje revežem; ranjencu, čegar najlepše Poddraško posestvo (skoro arondovano, kar je pri nas bela vrana) je v noči od 19—20. junija z lastnikom vred ugonobljeno. Država si ubija glavo, kako bi posestva v dobrem stanju vzdržavala, tukaj je jedno zlotvorčega roka uničila. Kdor imaš dušo in srce, pomiluj hišo, pomiluj obudovljeno mater, pomiluj njega! Gospoda, dušo v se in roko na srce: Ako bi pred postavo greh ne bilo, vrgli bi mi te besede nekojej gospodi v lice. Nam ni treba muh. Odkrito postopamo. Št. Vidcempa in vsacemu, komur ločenje Poddrage od št. Vida skrupulozno vest vznemirjuja in teži, povemo že danes! Kocka je pala, le Bogu bodi po toženo, da je toliko žrtev zahtevala. Odslej se bomo pa znali vesti tako, da ne bomo mogli potomci naša nasrekat: — ... dergrosse Moment fand ein kleines Geschlecht!

Kdor pa iščeš tolažbe v tem, da se je komisija že nad 3 tedne zavlekla, bodi Ti v pojasnilo to le: Poddražani svojega vida tako v ceno ne dajemo. Kot dobri in pošteni sosedje iskali in zahtevali bomo nesrečnežu, jedinemu sinu obudovljene matere, zadoščenja, oblastva pa na to prisilili, da

trpnega otroka poljubila. Lehkomišno smijanje in pomenljivo šepetanje je kmalu ponehalo in zavladalo je spoštljivo molčanje, ko je Mabel resnobno in do stojno pa začudeno krog sebe se ozrla in potem z dečkom krog vrata hitela gori po stopnjicah.

Alik jej približajoči se ni prišel naproti. Celó obraz si je zakrival. Ko ga pa je Mabel z rokama prijala za glavo ter ga srčno poljubila in bistro pogledala, zakričal je ter prijemši jo za obleko jej jokaje sledil.

„Tetka Mabel, peljite me k materi!“ kričal je Murray silovito; „ne pusté me k ljubi materi!“

Ker se Mabel ni upala otroka vprašati, kar jej je bilo na ustnih, hitela je proti sobam, v katerih je sestra bivala. Krog ogla se zavivši srečala je Lidijo Hopovo, ki je Murraya zaslišavši pritekla mu naproti ter ga umirila. Pri mračni luči ni izpoznala Mabeli, dokler jej zadnja ni stisnila roke ter jo s tihim neprimernim glasom vprašala: „Lidija, kako se počuti gospa Leroyeva? Ali je še živa?“

„O, gospica Vaughanova! kaj ste vi?“ vskliknila je Lidija. „Vender enkrat ste prišli.“

„Ali je še živa?“ vprašala je Mabel znova opazivši, da jej Lidija ni hotela naravnost odgovoriti.

„Da, še živi, to lehka pravim,“ odvrnila je

Lidija obotavljaje se, „a notri ne sme,“ pristavila je z žalostnim glasom sebi v besedo segajoč, ko je Murray mimo nje hotel.

„Stoj, Murray! Stoj, ljubček!“ vskliknila je Mabel prijemši in ustavši ga. „Jaz čem noter in videla bodem, ali ti smeš noter. Precej se vrnem ti povedat. Alik in tudi Lidija se bodeta s teboj igrala. Lidija ostani pri njiju ter malo minut nadzoruj, če ti je mogoče,“ pristavila je s tihim glasom. „Jaz čem sama noter.“

Kako vsi uborni razločki in malostne nečimernosti tega življenja izginejo pred mogočnim ravnacem, ki branike vseh običajev preskaka ter vse bahave življe lepote, oblasti in napuha v prah razdrblja! V tej sobi je pred kratkim časom nepogojno gospodovalo razkošje in novošegno življenje, sedaj pa gospoduje bolezen, ki niti knezu niti beraču ne prizanaša. Velika zrcala so bila zagnana, da niso mučnega prizora preživo odsevala. Razni lišp in in druge napravne reči so se umaknili trdosrčnim potrebščinam boleznin in bogate zavese, ki so prej okna in posteljo zasenčevale, bile so v stran potegnene, da je sveži zrak lažje noter prihajal. To vse so bila znamenja osamelosti in strahu, ki je kot hud vrtinec prišel; a kaj so bila ta znamenja

v primeri pečatu, utisnenemu obrazu žene, ki je bila na smrt obsojena!

Akopram je Mabel mislila, da je dovelj oborožena zoper najhujše, vender čutila je, kako so jej strahu odtrpnile vse sile, ko je nenapovedana stopila v sobo ter videla obraz in život svoje sestre, ki je še pred malimi tedni bila pravi kinč vsake plesne zabave. Lepi kodrasti lasje so bili ob sencih kratko pristriženi, nekdanji smijoče žive oči so bile udrte, srpe in steklene, po jedna temno rudeča pega žarela jej je na udratih velih licih in temna progga ob ustih delala jej je na obličje še bolj popobno strašilo. Male roke se niso več prijetno in čarobno gibale, ampak krčevito so sedaj grabile odejo. Nje sapa je bila kratka ter je zastajala, silovito, časih pretrgano mrmljanje je izdajalo zmocenega duha. Zdravnik tik postelje jej je tipal slabotno žilo ter je obupujé zmajal glavo, ko je vdova Hopova bolnici k suhim ustnam prinesla žlico polno zdravila, katerega pa ni mogla več požreti.

Ta slika je že srce razdirala, vender še hujša je postajala po blodnih besedah, katere je v prenehljajih uboga bolnica izkričavala; kajti celó v teh strahovitih trenutkih je bila še popolnoma ohranila dar govora.

zlotvorep ostavnim potom eksemplarično kaznujejo. Ako bi pa vsi naši napori ničesar ne pomagali, ne bomo se dolgo pomišljali. Ko bode ranjenec le toliko okreval, da bode mogel in smel na zrak, peljali ga bomo kolikor ga je v Ljubljano in še kam drugam, da bodo gospodje „sceptum tenentes“ brez svežnjev aktov videli in vedili, kaj in kako se godi. —

Konečno naj omenim še to. V nedeljo 17. t. m. imeli bomo Poddražani cekveno prošnje. S to priliki prišli so vsako leto. Čt. Vidci krdeloma k nam, ter bili gostoljubno vsprejeti; kakor tudi še danes poštenega človeka vsprejememo. Letos smo se tega pohoda bali, ker bi že naprej značil klanje in poboj. Zato nas zelo veseli, da sta g. župan in g. vikarij v Št. Vidu nekaj ukrenila, — tako smo vsaj čuli od Št. Vidcev. Omenjena gospoda dovolila sta baje mladini ples, ter za jedno se je baje tudi skrbelo, da bode ta dan v Št. Vidu tudi pijača ceneja nego v Poddragi. Kakor rečeno nas to zelo veseli. Ali še bolj bi nam ugajalo, ko bi se skrbelo, da se iz Avgijevega hleva surovost in zverskan rav potrebila, da ne bode morala Poddraška ušesa zopet in zopet slišati, je li že prišel konjederec po J. T. (ranjenca); da ne bode ista mladina hodila z 12 palcev dolgimi mesarskimi noži, izbranim kamenjem in koli brez vsacega povoda Poddražanov napadat; da nam ne bode ista mladina izvršivšajedva prvi napad obetala družega, nevideč The midinega meča za seboj. Zlasti nekatere gospode, bi jaz na to široko polje opozoril, kajti umestneje bi bilo tu njihovo delovanje, nego li psovati Poddražane trpeče za pravico; nego li ob prilikah državno- in deželnozbornih volitev nas, ki imamo svojo glavo in svoje prepričanje, kot brezverce, zapeljivce, krive proroke itd. črniti pred narodom.

Domače stvari.

— (Predsedstvo prizivnega sodišča v Trstu) izdalo je, kakor čitamo v „Edinosti“ vsem podrejenim sodiščem velevažno naredbo, da se imajo vse sodnijske uloge reševati v istem jeziku, v katerem so spisane, tudi zemljišnoknjižni upisi morajo se vršiti v istem jeziku, v katerem je prošnja spisana. Rodoljubi po posamičnih krajih Primorskega naj skrbijo, da se bode slovansko občinstvo tej naredbi primerno odzivalo.

— (Iz Zagreba.) Nedavno bil je Nadko Nodilo, profesor na vseučilišču v Zagrebu, izvoljen kot „Rector magnificus.“ Ker vlada volitve ni potrdila, izvoljen je bil včeraj profesor Tadej Smičiklas rektorjem.

— („Zadruga“) izšla je 1. letošnja številka, v katerej je vabilo na občni zbor, prav dober članek „Naše posojilnice“, „Opravični izkaz slovenskih posojilnic in stanje koncem leta 1886“, na posled pa „Nasvet primorskim Slovanom“.

— (Ljubljanska realka) končala je danes šolsko leto. Za prihodnje šolsko leto upisalo se je že 58 dijakov.

„Kaj! odpovedati se tem lepim sobam,“ kričala je s puhlim glasom, „in potovati v one strahovite poljane! Ne, ne, pravim. Jaz se nečem na kmetih živo pokopati! Leroy, mari me slišiš?“ Na to je zopet tihoma mrmrala in nje mišljenje se je baje na drugo stran obrnilo. Kar je zakričala, kot bi se zaradi pravednega predmeta ustavljala: „Nimajo mi vzeti dragotin in biserov niti moje srebrenine. Diamanti niso njega vlast; ne smejo mi jih vzeti, da bi z njimi njegove dolge poplačali!“ Kar je tega vžiga onemogla, omahnile so jej pesti in ustni ste se hipoma sklenili.

Najprej pripognena straha in trepetu debelo gledaje je stala Mabel trenotek neopažena prav v durih ter je precej pregledala in presodila ves strahoviti prizor. Potem jo obide hipna slabost, oči so jej zatemnele, srce jej baje ni več bilo in zgrudila se je na tla.

Ponesli so jo v bližnjo sobo, ker je nagloma zopet prišla k zavestnosti. Popivši čaša čaja (kajti že od jutra ni bila ničesa užila), premagala je lahko začasno slabost ter zadobila mirnost, katero je z junaško pogumnostjo in krepostjo do konca ohranila.

„Gospica Vaughanova, došli ste o nesrečni uri,“ rekel je zdravnik. „Ali ni nikogar, po kateri rega bi poslali, da bi čez noč pri vas čuval?“

— (Poročilo II. mestne peterorazredne ljudske šole v Ljubljani) ima na prvem mestu podatke iz šolske kronike. Začetkom leta imela je ta šola 686 učencev (653 Slovencev, 24 Nemcev, 4 Italijane, 3 Čehe, 2 Hrvata), koncem leta bilo jih je še 645. Izmed teh jih je 627 šolo prav pridno obiskovalo, za višji razred sposobnih bilo je 446. Šolnine plačevalo je 247 učencev, 439 bilo je oproščenih. S to šolo v zvezi je pripravljalnica za obrtniško šolo, broječa v dveh razredih 177 učencev, mej katerimi je bilo 170 Slovencev. Pri razredih kaže se tudi tu nedostatek, da imajo posamični razredi po 61, 70, 72, 75 do 76 učencev. Poučevali so na tej šoli gg.: Belar Leopold, nadučitelj in voditelj, Smrekar Janez, Kokalj Fran, Razinger Anton, Raktelj Fran, Pavlin Fran, Armič Leopold, Krulec Janez, Dolinar Janez, Žumer Andrej, Bahovec Fran. Za šolsko leto 1887/88 upisavali se bodo učenci dne 13., 14. in 15. septembra.

— (Program Novomeške gimnazije.) Na čelu letnega izvestja je sestavek: Die Gegner des Hellenismus in Rom bis zur Zeit Cicero's von Leop. Koprivšek. Iz statističnih dat izvem, da je bilo koncem šolskega leta 147 učencev, torej štirje manj nego lani. Po maternem jeziku je bilo 140 Slovencev, 4 Nemci, jeden Hrvat, jeden Čeh in jeden Romunec. Odličnih dijakov je bilo skupaj 12 in sicer v prvem razredu (razrednik prof. Poljanec) 4, v drugem (razrednik prof. Brežnik) 5, v tretjem (razrednik prof. Perušek) 2, od četrtega do osmega razreda ni bilo nobenega odličnega dijaka, v osmem razredu (razrednik prof. Stanger) jeden. Prvi red je dobilo 92 dijakov, drugi 12, tretji 7, dovoljenje za ponavljalno skušnjo 22. Študentov je bilo 14, katerim se je izplačalo 1662 gld.

— (Razpis častnih daril.) Da bi pospešila razvoj slovenske pripovedne književnosti, razpisuje „Matica Slovenska po določilih „Jurčič-Tomšičeve ustanove 300 goldinarjev častnega darila dvema povestima slovenskima, in to: a) 200 gld. povesti, obsežajoči najmenj 10 tiskovnih pól, in b) 100 gld. povesti, obsežajoči najmenj 5 tiskovnih pól. Snov obema povestima bôdi zajeta iz zgodovine ali sploh iz življenja národa slovenskega. Obe povesti morata biti pisani tako, da po obliki in vsebini svoji ustrezeta umetniškim zakonom pripovedne književnosti, ter poleg tega ugodita literarnim namenom „Matice Slovenske“. Pisatelj kateremu se prisodi častno darilo, iz novcev Jurčič-Tomšičeve ustanove, prejme vrhu tega za svojo povest še navadno pisateljsko nagrado, katere plačuje „Matica Slovenska“ po §. 15. svojega opravičnega reda po 25 do 40 gld. za tiskovno pól. Rokopisi naj se brez pisateljevega imena pošiljajo odboru „Matice Slovenske“ do 31. decembra 1887. leta. Pisateljevo ime naj se pridene rokopisu v zapečatenem listu, na katerem je zapisano dotično gaslo. — Večkrat se je poudarjalo, da „Matica Slovenska“ podaja svojim članom premalo leposlovnega berila. S tem razpisom hoče Matičin odbor pokazati, da ga je resna briga, po vsi svoji moči pospešiti tudi razvoj leposlovne književnosti slovenske ter članom svojim podati v roko lepo za-

bavno knjigo. Zatorej se pa matičin odbor tudi na- deje, da ga bodo pisatelji slovenski podpirali v njegovem trudu ter se častno odzvali njegovemu domoljubnemu pozivu.

— („Matica Hrvatska“) doposlala nam je svoje letošnje društvene knjige. Te so: 1. Crtice iz hrvatske književnosti. Napisao Ivan Broz. 2. Zabavna knjižnica Matice Hrvatske. Svezak LXXXVII. do LXXXIX. Pod starimi krovovi. Zapisci i ulomci. Napisao Ksaver Šandor-Gjalski. 3. Zabavna knjižica. Svezak XC.—XCII. Ksanta. Pripovijeda Ivo Vojnović. 4. Adolfo Veber. Put u Carigrad. 5. Avgust Šenoa. Sabrane pripoviesti. Svezak peti. 6. Glasoviti Hrvati prošlih vjekova. Niz životopisa napisao Ivan Kukuljević Sakcinski. Sa sedam slika. 7. Kukci. Prirodopisne crtice. Napisao dr. Mišo Kišpatić. Sa sedemdeset i šest slika. Nagradjeno iz zaklade grofa Iv. Nep. Draškovića za godinu 1886. Naštete knjige so po vsebini in po obliki tako lepe, da nam obujajo skoro zavist in da si pridržujemo pri priliki podrobneje oceno. — Tajništvo „Matice Hrvatske“ nas je naprosilo, da objavimo sledeče: „Matica Hrvatska“ obljubila je v svoj čas, da izda hrvatsko-slovenski slovar. Ta slovar se dela in se že tiska. Urednik mu je g. prof. dr. Avg. Mušić in vsak slovenski član „Matice Hrvatske“ dobil ga bode tekom meseca septembra t. l. brezplačno.

— (Požar.) Dne 13. t. m. naznanil je zvon pri Mariji pomagaj na Brezji, da gori. Mošenjski gospod župan je nemudoma poslal v Radovljico po požarno stražo in po žandarme. Dasi je morala požarna straža do „Predtrga“ samotez peljati gasilno orodje in sta jej še le ondi gg. pl. Kapus in Florjančič konja ponudila, je vender jako hitro bila na pogorišči in se je tako izvrstno obnašala, da je samo sredi vasi stoječe poslopje vdove Westerjeve pogorelo. Vrli požarni brambi Radovljiški, žandar-mom, domačim možem, fantom ter dekletom, ki so tako pridno vodo nosile, bodi izrečena iskrena zahvala.

— (Književno naznanilo.) „Pouk o črticah,“ II. del obsega 31 strani z 51. podobami in sledečo tvarino: 1. Odlomki iz stavbarstva, in sicer A. Posamni hišni deli (I. Zidovje, II. Vezanje lesa, III. Stropi, IV. Oboki, V. Vstrešja (cimpri), VI. Okna, in vrata, VII. Peči.) B. Najvažnejše določbe iz stavbenega reda za Kranjsko. C. Terminologija s posebnim ozirom na Flisove stavbinske sloge. — 2. O perspektivi. Tvarina tega dela je popolnem različna od one prvega, ki se pa vender nánj naslanja in ga dopolnjuje. Cena knjižici je 30 novč. (po pošti 35 novč.), kateri naj se pošilja odboru „Pedagogiškega društva“ na Krško.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 15. julija. Uradna naredba z dne 11. junija dovoljuje v sporazumljenji z ogersko vlado, da se smejo čez gotove carinske urade na meji konji izvažati brezpogojno, čez vse druge pa z nekaterimi omejitvami. — Princ Koburški vsprejme danes popoldne bolgarsko deputacijo v grajščini Ebenthal.

Pariz 15. julija. Narodni praznik vršil se je brez posebnih izgredev. Grevy z ministri

Mabel je trenotek premišljevala, Mej mnogo-brojnimi znanci ni bilo nobenega, čegar prisotnost bi jo bila v takem trenutku podpirala. Hvaležno pogledavši gospo Hopovo in Lidijo odgovorila je: „Nikogar. Nimam boljših prijateljev od teh dveh.“

Bila je strašna noč. Silovita nevihta z gromom in bliskom je naslala ter je hišo baje celó v temeljih pretresala. Prebivalci v gostilni so bili razburjeni in nemirni. Prihajajoči in odpotujoči tuji so le pomnoževali ropot in malokateri je pod to javno streho le jedno uro počival.

Močno bliskanje in grmenje je pretresalo marsikatero srce, veter je z okni rožlal in po dimnikih tuil, duri so glasno škripale in brze stopinje so hitele prek tla iz mramorja, glasovi doli v prehodih so kričali in kraguljci so po vseh bivališčih prostornega poslopja srdito zvončkali ter nebo in zemlja sta se baje mej seboj bojevali; pa še strašnejši boj se je bojeval mej tesnimi stenami, kjer je zaprta duša skušala razgnati glinasti kalup. In sredi šuma in ropota, naglice in prepira je občudovana ljubljenska tega sveta srečala neusmiljenega sovraznika, borila se z divjim pokončevalcem, skusila zadnji strahovit boj in je podlegla pa umrla.

„Če vam lahko s kako rečjo pomorem, gospica Vaughanova, prosim vas, le povejte mi,“ rekel

uljudni, a nekoliko pooblični zdravnik, ki je bil noč v gostilni prebil; sedaj se je hotel posloviti, ker zdravnika ni bilo več treba.

„Poslali mi bodeta človeka, o katerem ste govorili.“

„Da, že sem sela ponj poslal. Navadno ima opraviti pri takih prilikah ter tudi poskrbi, da se vse redno vrši.“

„Hvala vam. To je jedina pomoč, katere mi je treba,“ rekla je Mabel. Zdravnik pa se je priklonil in odšel.

„Šla je in ulegla se k nogam otročje postelje, a ne da bi spala, temveč da bi mirno opazovala sladko spanje dečkov. Tu je še bila, ko sta se prebudila. In ko sta dobro jutro jej voščivši vprašala jo po materi, povedala jima je z lepimi besedami.

„Mama je mrtva in pa tudi,“ rekel je Murray, „pa tudi Roza. A tetka, enkrat ste nama v listu pisali, da je Roza odpotovala v krasen svet; tam bode tudi mama in jaz neki lep dan tudi tja pojdem, pristavil je zmagoslavno. „Oh, kako se bodo veselili, ko me zagledajo priti!“

(Dalje prih.)

bil pri vojaški „revue“ v Longchamps. Živio-klici na Grevyja in na republiko bili so jači, nego na Boulangerja. Grevy izrekel občudovanje o ponašanju vojaštva. — Italija izjavila, da se hoče s Francosko in Avstrijo pogajati o novih tarifnih pogodbah in da pričakuje njih predloge. — „Journal des Debats“ javlja: Afganska kampanja se je proti emirju spuntala in mu oči iztaknila. Pričakuje se Jakob han kot naslednik.

Pariz 14. julija. Pri demonstraciji pred Strassburškim kipom imel Deroulde kratek nagovor, rekoč, da liga patrijotov ne namerava vojne, da pa hoče vzbuditi narodno čustvo. Občinstvo gromovito pritrdjevalo ter pelo marseljsko. Vreme razmerno hladno.

Pariz 14. julija. Popoldne peljali so se Grevy in ministri v dveh kočijah na Longchamps. Čulo se je žvižganje in klici „Vive Boulanger!“ To pa ni napravilo velikega utisa. Na ogromnem prostoru na Longchamps bilo več tisoč občinstva, katero si je čas s tem preganjalo, da je bilo in kričalo: živela vojska! Živio Boulanger! Prodajalci ponujali Boulangerjeve svetinje. Grevy bil živio-klici vsprejet. „Revue“ končala s nepopisnim naudušenjem. Pri povratku Grevyja zbrala se je razsajajoča tolpa v „Bois de Boulogne“, katera je strašno žvižgala in piskala, ter kričala „Vive Boulanger!“ Množica je tako naraščala, da se je moral Grevy po drugem potu odpeljati.

Razne vesti.

* (Zlato rožo,) ki jo papež vsako leto blagoslovi in potem navadno pokloni kaki kraljici, dobila bode letos gospodična Caldwell v Wadding tonu, ki je za ustanovo katoliškega vseučilišča v zedinjenih državah podarila 1.500.000 dolarjev.

* (Mladi roparji.) Na Gorenjem Štajerskem bilo je v zadnji čas mnogo ropov in tatvin, ne da bi bili zločincem prišli na sled. Naposled posrečilo se je žandarmom dognati, da se je 5 dečkov, od 18—20 let združilo v roparsko tolpo in da so ti mladeniči ropali in kradli. Pri preiskavi dotičnih stanovanj, našli so revolverje, bodalca, ponarejene kljuke, krinke in druge sumne predmete. Preiskava je dokazala, da je bilo 16 mladih ljudi v roparski zvezi, Jurij Ganzer pa njih vodja. Imeli so že načrt za rop, ki bi jim bil vrgel 20.000 gld. Roparska tolpa bila je v zvezi s somišljeniki na Dunaji in v Gradci in je hotela z ropanjem dobiti sredstev, da ubeži v Ameriko in se tako ogne vojaštvu. Sedaj so vsi ti roparji v Ljubnem zaprti.

Javna zahvala.

Podpiralna zaloga slovenskih vseučiliščnikov v Gradci prišla je z nova podpiralni svoti, in sicer blagovolil je darovati gospod Anton Klodič vitez Sabladski, c. kr. deželni šolski nadzornik v Trstu, 5 gld., in gospod o. Fran Sal. Pirc, ravnatelj gimn. konvikta v St. Pavlu na Koroškem, 5 gld. Za ta darova izreka odbor svojo prisrčno zahvalo.

V Gradci, 14. julija 1887.

Dr. Greg. Krek, c. kr. vseuč. profesor, l. r., predsednik.

Janko Bezjak, cand. prof., l. r., tajnik.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192—81)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

14. julija.

Pri **skenu:** Rössler z Dunaja. — Schell iz Prage — Weber iz Doberne. — Popper iz Brna. — Vidović iz Mostara. — Merlin iz Beljaka. — Satran iz Mašuna. — Somazzi, Simazi, Malabotich iz Trsta. — Korosan z Reke. — Jenko, Boltey iz Gorice. — Dietrich iz Postojne. — Zenkovich iz Sežane.

Pri **skenu:** Mayer, Reimann z Dunaja. — Lederer iz Prage. — Heger iz Voslava. — Kaparch iz Gradca. — Mauruš iz Maribora. — Stare iz Kamnika. — Vaupetič, Buchreiner, Wauchnitz, Kalo iz Trsta. — Morpurgo iz Gorice. — Pogačnik iz Cirknice.

Pri **južnem kolodvoru:** Hörder iz Lipsije. — Ivanetič iz Zupanje.

Pri **avstrijskem cesarju:** Schelesnikar iz Tržiča. Južna iz Zagorja.

Pri **Virantu:** Korošič iz Trbovelj. — Kunstek iz St. Vida. — Švaiger iz Lukovce.

Umrli so v Ljubljani:

14. julija: Marija Golobič, delevčeva žena, 58 let, Lončarska steza št. 6, za pljučnico.

15. junija: Guido Hren, železniškega uradnika sin, 3 mesece, Kolezijske ulice št. 14, za božastjo. — Janez Kosec, delavčev sin, 21 ur, Marija Terezija cesta št. 10, za slabostjo.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
14. julija	7. zjutraj	738-38 mm.	18.0 C	brevz. megla		
	2. pop.	737-45 mm.	27.3 C	sl. svz. d. jas.		0.00 mm.
	9. zvečer	738-26 mm.	22.3 C	brevz. d. jas.		

Srednja temperatura 22.5°, za 3.5° nad normalom.

Dunajska borza

dne 15. julija t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.35	gld. 81.50
Srebrna renta	83.—	83.15
Zlata renta	113.20	113.20
5% marena renta	96.00	96.70
Akcije narodne banke	890.—	890.—
Kreditne akcije	280.03	282.60
London	126.06	126.50
Srebro	—	—
Napol.	10.04	10.02 1/2
C kr. cekini	5.97	5.96
Nemške marke	62.20	62.10
4% državne srečke iz l. 1854	25.7 gld.	180 gld. 25 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	162
Ogerska zlata renta 4%	100	90
Ogerska papirna renta 5%	87	80
5% štajerske zemljiš. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	118
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	25
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	40
Kreditne srečke	100 gld.	177
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	103
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	227	40

Presrčno zahvalo

izrekajo podpisani vsem prijateljem in znancem za prijaznost, katero so skazovali ranjkemu gosp.

Henriku Fentler-ju,

posestniku v Postojini,

ves čas njegove dolge in mučne bolezni, kakor tudi ob njegovi smrti. Prav topla zahvala pa preč. duhovščini, slavnemu godbenemu društvu, požarni bratbi in slavnemu občinstvu sploh za tako obilno udeležbo pri pogrebu.

V Postojini, dne 14. julija 1887.

Žalujoča udova in otroci.

Poslano.

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče pice,
I kas izkušan liek proti trajnom kašlju pljučevine I
želudca bolesti grkljana I proti mčernim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Koroški Rimski vrelce,

popolnem brez vseh žvepljenih spojin, joda, bromovih in borovih solij, lahko prebavljiva, ukusna planinska voda, prirodno pristen. Pokazal se je posebno uspešen pri plućnem in kataru v črevih, pri boleznih želodeca, mehurja in obistij, — jako fina mizna voda brez vsakih sitnih nasledkov, ki vina ne počrni in mu tudi ne dá slabega ukusa.

Glavno zalogo v Ljubljani ima

M. E. SUPAN, Dunajska cesta.

Pri Rimskem vrelcu — postaja južne železnice Prevali — je prijetno letovišče, okrepčujoč visokoplaninski zrak, cena stanovanja, restavracija, kopeli.

Uprava vrelca, pošta Gutenstein na Koroškem. (437—10)

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

Prodaja posestva.

Prodajam svoje posestvo v **Visočah**, v občini Golobinjak, pol ure od Planine, ki bode od dne 1. januarja 1888 pripadalo okraju Sevnishkemu ter se nahaja v zemljišne knjigi pod št. 25. Posestvo meri 52 oral, ima jako ugodno lego ter je brez dolgov. Kupci blagovolijo naj se obratiti direktno na mene.

V Kozjem, v juliju 1887.

(510—1) **Anton Pajk**, lastnik.

Prodaja na mahu pri Logu.

10 oral (johov) skupaj ali posebej po oddelkih, njive ali tudi neobdelani kraji, se prodajo proti plačilu tudi v večletnih obrokih.

Dr. Papež,

(511—1) odvetnik v Ljubljani.

Prestavljenje sejma.

Z dovoljenjem visoke c. kr. deželne vlade je **sejem v Zürich**, ki je imel biti na 16. dan marca t. l., za letos

prestavljen na 6. avgusta t. l.

Zupanstvo v Zürich,

dne 17. julija 1887.

(508—1) **J. Kavčič**, župan.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi po znižani ceni.

- 1. zvezek:** Deseti brat. Roman.
- 2. zvezek:** I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljičice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz mojega življenja.
- 3. zvezek:** I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov luterovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrbna Smukova ženitev. Humoristična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlvska sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
- 4. zvezek:** I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojinje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski zolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
- 5. zvezek:** I. Hei mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetkega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
- 6. zvezek:** I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenska. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovei. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja političnega agitatorja.

Zvezek po 60 kr.,
eleg. vezan pol gld.
Pri vnanjih naročilih velja poštnina
za posamični nevezani zvezek 5 kr.,
za vezani 10 kr.

Dijaki
dobivajo Jurčičeve
„Zbrane spise“ po
50 kr. izvod, ako
si naročijo skupno
najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v (79—31)

„NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani,

Kongresni trg,

Gledališka stolba.

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

**prstene in kemične barve in čopiče ter vse v
njijino stroko spadajoče blago.** (87—122)

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši
gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. **LJUBLJANA.**